

ogsaa mere Ro i Konkurrencen, og dens voldsomme Karakter vil høre op. Det forekommer mig, at man bestemt kan spore, at noget saadant er i Færd med at ske, og naar denne Lov bliver gennemført, vil den utvivlsoomt bidrage ikke lidet til, at de uheldige Konkurrenceforhold ændres. Ogsaa ud fra dette Hensyn vil jeg tilraade, at Loven gennemføres saa snart som muligt.

Hvad angaar det store Spørgsmaal om Statsmonopol eller ikke, skal jeg ligesom den ærede foregaaende Taler ikke gaa nærmere ind derpaa. Jeg vil dog ikke undlade allerede nu for mit Vedkommende at udtale, at jeg nærer megen Tvivl om, at det vil være et Gode. Man har Erfaringer om Statsmonopol baade fra Fortid og Nutid, og de synes alle at tale afgørende for, at det er en uheldig Form. Hvad særlig Danmark angaar, er der her Forhold til Stede, som særlig vil vanskeliggøre et Statsmonopol. Der er for det første det, at alle de større danske Selskaber ikke alene virker i Indlandet, men ogsaa i Udlandet. Hvorledes vil det være muligt at faa alle disse Selskaber ind under een Hat, naar Udlændinge i stort Omfang berøres deraf? Jeg anser det for højst sandsynligt, at man fra Udlandets Side vil gøre Indsigelse imod saaledes at faa sine Livsforsikringsbetingelser forandret. Dernæst er de danske Selskaber saa forskellige i deres Virkemaade og Formueforhold, at det neppe gaar an og neppe vil være muligt at faa dem forenet under eet. Derimod anser jeg det for ganske naturligt, at man under Hensyn til den politiske og sociale Udvikling, der er foregaaet herhjemme, tager en saa vigtig og stor Sag under Overvejelse, og jeg finder det rigtigt, at den højtærede Minister har taget Sagen op til Under-

søgelse. Der er en Ting, nærmest af administrativ Art, om hvilken jeg vil gøre en Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister, nemlig om, hvorledes de Midler, som Livsforsikringsselskaberne opsamler, maa anvendes. Anbringelsen af Livsforsikringsselskabernes Midler som Laan til Andelsselskaber kan nemlig i mange Tilfælde være noget virkelig nationaløkonomisk nyttigt og virkelig gavnligt, og naar Selskaberne er ordnede paa forstandig Maade, maa det ogsaa anses for at være en meget solid Anbringelse — Sparekasserne benytter den i stor Udstrækning —; men saa vidt jeg ved, har Forsikringsraadet været betænkeligt ved at gaa ind her-

paa. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at forhandle med Forsikringsraadet, om det ikke vilde være klogt og rigtigt at overveje, om man ikke kunde stille sig mere imødekommende overfor Andelsselskaberne, end man hidtil har gjort.

Med disse Ord vil jeg altsaa paa egne og Meningsfællers Vegne anbefale Lovforslaget til snarlig Gennemførelse.

Dalsgaard: Jeg er enig med den sidste ærede Taler i Ønskeligheden af, at den foreliggende vigtige Sag snarest gennemføres, og som Forholdene stiller sig i Øjeblikket, kan jeg derfor ogsaa følge den ærede Taler i at stemme for Lovforslaget uændret. Men jeg kan ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa en Bestemmelse, som jeg ikke finder heldigt affattet, for det Tilfældes Skyld, at man enten her i dette Ting eller i det andet høje Ting skulde komme ind paa at ville ændre Lovforslaget, idet jeg i saa Fald ønsker, at man dog vilde tage under Overvejelse, om det ikke ogsaa bør ændres paa det paagældende Punkt. Jeg sigter til Bestemmelsen i § 18, Punkt 5, om Reglerne for Anbringelse af Livsforsikringsselskabernes Midler i fast Ejendom. Bestemmelsen lyder paa, at de maa anbringes i Laan, sikret ved Pant i fast Ejendom indtil Halvdelen af Ejendommens sidste Vurderingssum efter Lov af 19. Marts 1869, men dog ikke over tre Femtedele af den sidste Værdiansættelse i Henhold til Lov af 15. Maj 1903 om Ejendomsskyld. Denne Bestemmelse er ganske i Overensstemmelse med den, som fandtes i Livsforsikringslovforslaget, der blev forelagt i Landstinget i Fjor; men ved Landstingets anden Behandling af Sagen blev Bestemmelsen forandret derhen, at Udlaan af Livsforsikringsselskabernes Midler maatte ske efter de Regler, hvorefter umyndiges Midler udlaanes. Folketinget ændrede saa igen Bestemmelsen tilbage til den oprindelige Affattelse, og det er altsaa i denne Skikkelse, den atter i Aar foreligger for dette høje Ting. Jeg tror ikke, at den Affattelse er heldig. For det første kan jeg ikke skønne, at der er Spor af Grund til at træffe andre Regler for Livsforsikringsselskabernes Anbringelse af deres Midler i fast Ejendom, end hvad der gælder for Anbringelse af umyndiges Midler. Er de Regler, der gælder for Anbringelse af de sidste Midler, ikke tilfredsstillende, bør de selvfølgelig hurtigst muligt ændres. Der er mig bekendt ikke indtruffet nogen uheldig Følge af disse Regler,